

Ο πιανίστας Άλφόνσος Μαλθώ είχε δανειστή είκοσι φράγκα από ένα φίλο του. Προχθές, ένας άλλος του είχε δώσει είκοσι πέντε. Την περασμένη εβδομάδα είχε πάρει από ένα μακρυνό συγγενή του, τον μόνο θείο του, ένα εκατοστάριο. Έδω τέλος και δεκαπέντε ημέρες, μιὰ συμμαθήτριά του στο Ώδειο, πού είχε νά τή δῆ τρία όλόκληρα χρόνια, συγκινήθηκε από τὴν τραγική ἀνέχεια του καὶ τοῦ ἔδωσε πενήντα φράγκα.

— Κρατήστε τα, τοῦ εἶπε. Δὲν τὰ χρειάζομαι...

Σήμερα, ὁ Άλφόνσος Μαλθώ δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμι νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια κανενός. Εἶχε κουραστή. Κανείς δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴς συνθέσεις του. Κι' ἔτσι εἶχε γίνει μισάνθρωπος κ' ὑποχονδριακός.

— Τώρα πρέπει νὰ τελειώσουμε, ἔλεγε καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα. Νὰ τελειώσουμε μιὰ γιὰ πάντα...

Καὶ καθὼς περνοῦσε τὴ γέφυρα τῆς Γκρενέλ, διασκέλισε τὰ κάγκελλα κι' ἔπεσε στὸ ποτάμι.

Θὰ πῆτε τώρα ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε μιὰ λύσις. Οὔτε καὶ γιὰ ἕνα φτωχὸ καὶ ἀγνωστὸ μουσικό. "Ε, ναί, αὐτὴ ἦταν κ' ἡ δική του ἐντύπωσις ὅταν συνῆλθε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα. Ἦταν τυλιγμένος σὲ μιὰ στρατιωτικὴ κουβέρτα κι' ἐνοιωθε ἕνα σκληρὸ πόνο στὸ κεφάλι του.

Ὁ Μαλθώ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή γύρω του κ' εἶδε δίπλα του ἕναν ἀγνωστὸ, τυλιγμένον κι' αὐτὸν σὲ μιὰ σκούρα κουβέρτα.

— "Α, ἐσεῖς λοιπὸν μὲ σώσατε; ἔκανε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

— Ναί! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Ἐπειδὴ μάλιστα κάνατε σὰν τρελλός, χρειάσθηκε νὰ σὰς ζαλίσω λιγάκι μὲ μιὰ γροθιά στὸ κεφάλι... Ἔτσι λιποθυμήσατε καὶ χάρις σ' αὐτὴ τὴ λιποθυμία μπόρεσα νὰ σὰς τραθῆξω ὡς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Μαλθώ, ξαπλωμένος στὸν πάγκο του, δὲν εἶπε τίποτε. Μὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ κλάψῃ. Γύρω του ὄλα ἦσαν ξένα, ψυχρὰ, ἀφιλόξενα. Τοῦ φαινόταν πὼς θρισκόταν στὸ «Καθαρτήριο» ἐκείνων πού ἔχουν αὐτοκτονήσει. Τρομαγμένος λοιπὸν σηκώθηκε ἀπότομα.

— Ἐχετε πυρετὸ, τοῦ εἶπε ὁ ἀγνωστὸς πού τὸν ἔσωσε. Σταθῆτε, σὲ λίγο θὰ πάρωμε ἕνα ταξί... Θὰ ρθῆτε στὸ σπίτι μου. Μὲ λένε Ἄνρι Νταρράς...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ πιανίστας Μαλθώ ξύπνησε ἐπάνω σ' ἕνα κρεβάτι πού τοῦ φάνηκε ὅτι ἦταν τεράστιο. Κύτταξε γύρω του κ' εἶδε ὅτι τὸ δωμάτιο ἦταν ἐπιπλωμένο μὲ πολὺ γούστο. Στὸ τζάκι ἕνα μεγάλο ρολοῖ ἔδειχνε πὼς ἦταν πέντε ἢ ὥρα. Στὸ δρόμο, οἱ ἐφημεριδοπῶλαι διαλαλοῦσαν τὰ ἐσπερινὰ φύλλα.

— Πέντε ἢ ὥρα! ἔκανε. Κοιμήθηκα λοιπὸν εἴκοσι περίπου ὥρες!...

Πῆδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Τὴ στιγμή ὅμως πού θ' ἀνοίγε, κάποιος χτύπησε.

Ἐνας ὑπρέτης ἐρχόταν νὰ τοῦ ἀνιχνεύῃ ὅτι ὁ κ. Ἄνρι Νταρράς θὰ γύριζε στὴς ἔξι κ' ὅτι ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ βρῆ τὸν κ ὕ ρ ι ο στὸ σπίτι του.

— Μὰ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κ. Ἄνρι Νταρράς; ἀπόρησε ὁ πιανίστας.

— Πῶς, ἔκανε ὁ ὑπρέτης, ὁ κύριος δὲν ξέρει τὸν κ. Νταρράς; Κι' ὅμως εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους παρισινούς τραπεζίτας.

— Τραπεζίτης; Ἐνας τραπεζίτης λοιπὸν μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή; συλλογιζόταν ὁ Μαλθώ, παίρνοντας τὸ μάνιο του.

— Εἶνε ἡ σειρά μου νὰ σώσω τὴν τιμὴ σου, τοῦ εἶπε ὁ Μαλθώ.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΖΑΝΝΕΡΕ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

αρτέττο κ' εἶχε φτιάξει δυὸ ρομάντσες πού εἶχαν ξετρελλάνει τὸ Παρίσι.

— Ἄν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι, τοῦ ἔλεγε ὁ Νταρράς γελώντας, θὰ γίνῃς πρὸς πλοῦσιος ἀπὸ ἕνα τραπεζίτη.

Ὡστόσο ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες ὁ Ἄλφόνσος Μαλθώ εἶχε προσέξει ὅτι ὁ φίλος του ἦταν ὑπερβολικὰ νευρικός. Τὸν ἔβλεπε νὰ κρῦβῃ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι διάφορα μυστηριώδη γράμματα, ὅταν τύχαινε νὰ μπῆ στὸ γραφεῖο του ὁ πιανίστας ἢ νὰ ἀνοίγῃ ἀνήσυχος τὴς ἐφημερίδες καὶ νὰ διαβάξῃ μὲ ἀγωνία τὴς εἰδήσεις. Ἐνα θράδυ, ἕνας κλητήρας τοῦ ἔφερε ἀπὸ τὴν Τράπεζα ἕνα τηλεγράφημα. Ἡ ἀπάντησις ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἀμέσως. Ὁ Νταρράς διάβασε τὸ τηλεγράφημα καὶ χλώμιασε. Ἐπειτα, γιὰ νὰ κρῦβῃ τὴν ταραχὴ του, παρακάλεσε τὸν Μαλθώ νὰ τοῦ παίξῃ κάτι. Μόλις ὅμως ἐκεῖνος ἀρχισε ἕνα θᾶλς τοῦ Σοπέν, ὁ τραπεζίτης ὤρμησε σὰν τρελλός κι' ἔκλεισε τὸ πιάνο.

— Τί ἔχετε; τὸν ρώτησε σασιτισμένος ὁ Μαλθώ.

— Ὡ, τίποτε, συγχωρήστε με... ἔκανε μὲ στενοχώρια ὁ Νταρράς. Νὰ, δὲν πᾶνε καλὰ ἢ δουλειές μου.

Καὶ σωριάσθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Τώρα καταλαβαίνω, συνέχισε, πὼς οὐδὲν ἤμουν φτιαγμένος γι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα...

Ἐπειτα, σηκώθηκε ἀπότομα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, σὲ μιὰ λέσχη, εἶχε χάσει κιόλας ἕνα κολοσσιαῖο ποσόν.

Ἔτσι πέρασε μιὰ ἐβδομάδα μὲ τὴν ἴδια ἀνησυχία. Ἡ ἀγωνία τοῦ Νταρράς ἦταν πειὰ φανερή. Ὁ φιλαθλὸς τραπεζίτης δὲν πῆγαινε πειὰ οὔτε ἵππασία, οὔτε στὴν αἴθουσα ξιφασκίας, οὔτε στὴν «πισίνα» τῆς κολυμβητικῆς λέσχης.

Κι' ἀξάφνα, ἕνα πρωτὶ, ἀνοίγοντας τὴν ἐφημερίδα τοῦ ὁ Μαλθώ διάβασε μιὰ τρομακτικὴ εἰδησι. Τὴν ἐξῆς:

«Ἐνα σκάνδαλον εἰς τὴν Τράπεζαν Νταρράς. Ὁ κ. Ἄνρι Νταρράς κατηγορεῖται ὅτι κατεχράσθη δέκα ἔξ ἑκατομμύρια. Ἐξεδόθη κατ' αὐτοῦ ἐνταλμα συλλήψεως».

Ὁ Μαλθώ ἀρπαξε τὸ παλτό του καὶ τὸ καπέλλο του κι' ὤρμησε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐπειτα, μ' ἕνα ταξί, ἔφτασε στὴν Τράπεζα. πέρασε σὰν ἀστραπὴ μπροστὰ ἀπ' ὄλους κι' ἀπότομα, δίχως νὰ χτυπήσῃ, μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ φίλου του.

Ὁ Νταρράς, πού εἶχε βγάλει ἕνα πιστόλι ἀπὸ τὴν τσέπη

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΓΚΡΕΤΣΙΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 17)

— Κι' αν ακόμη δεν ήμουν πριγκήπισσα, θά μ' αγαπούσατε τὸ ἴδιο;

— Θά σὰς αγαπούσα περισσότερο!...

— Αὐτὸ μὲ κάνει τόσο εὐτυχισμένη!... ψιθύρισε ἡ Μαλθίνα Φουζέρ.

— Γιατί; ἀπόρησε ὁ Σερβιέ.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε θαυμάσια στὰ μάτια.

— Ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθετε; τὸν ρώτησε.

— Μὰ βέβαια!

— Ἔ, λοιπόν, δὲν εἶμαι ἐκείνη πού νομίζετε.... Εἶμαι...

Κ' ἡ Μαλθίνα Φουζέρ ἔσκυψε τὸ κεφάλι δακρυσμένη.

Ἐκείνη τῆ στιγμῆ, ἕνας γκρούμ χτύπησε τὴν πόρτα κι' ἔδωσε ἕνα τηλεγράφημα στὸν Ραούλ Σερβιέ.

— Σὰς γύρευα παντοῦ... τοῦ εἶπε.

Ἐκείνη καθόταν μπροστὰ ἀπὸ τὸν κρυστάλλινο καθρέφτη τῆς τουαλέτας. Ἄνοιξε λοιπόν τὸ τηλεγράφημα κι' ἀπότομα χλώμιασε. Ἡ Μαλθίνα Φουζέρ, ἀνήσυχη κύτταξε τὸν καθρέφτη, ὅπως καθόταν κοντὰ του καὶ μ' ἕνα τρόμος στὴν καρδιά, διάβασε μέσα στὸ γυαλὶ τὸ κείμενο τοῦ τηλεγραφήματος πού εἶχε ὡς ἑξῆς:

«Ντέτεκτιβ Ραούλ Σερβιέ

ἐπὶ τῆς «Ἀκουϊτάνιας»,

Συλλάβετε τυχολιόζτριαν Μαλθίνα Φουζέρ, παρουσιάζομένην ὡς πριγκήπισσα Γκρετσίιν. Ομοιότης καταπληκτικῆ. Παραδώσατέ τὴν γαλλικὸν προξενεῖον Βομβῆης.

Ἄνρι Ρισάρ

Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας»

Ἡ ψευτοπριγκήπισσα μ' ἕνα πήδημα θρέθηκε ὄρθια, ἄνοιξε τὴν τσάντα τῆς κι' ἔβγαλε ἕνα πιστόλι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμῆ ὁ Ραούλ Σερβιέ τῆς ἄρπαξε τὸ χέρι. Ἐπειτα, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο, πήρε τὸ πιστόλι καὶ τὸ τηλεγράφημα καὶ τὰ πέταξε ἀπὸ τὸ ανοιχτὸ φινεστρίνι στὸν ὠκεανό...

Ἡ Μαλθίνα Φουζέρ, στήριξε τὸ κεφάλι τῆς στὸ στήθος του. Κι' ἐκείνος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ τρυφερότητα, βέβαιος πὼς θά ξανάρχιζε μαζί του, ἐκεῖ κάτω στὶς Ἰνδίες, μὴ καίνουργια ζωῆ.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ Ι...

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 52)

Στὴ νεκρικὴ σιωπῆ πού ἀπλωνότανε, ἀκούστηκε ξαφνικὰ ὁ ἦχος θημάτων ἦταν ὁ δεῦτερος Ἀρχιερέας, πού ἔφτασε τρέχοντας.

Ὁ Ὁσῶρος ἀπλωσε τὸ χέρι του.

— Θαῦμα! φώναξε ὁ Ἀρχιερέας. Ὁ μέγας Ραμσῆς ἔγινε καλὰ σηκώθηκε ἄξαφνα ἀπὸ τὸ στρῶμα του, σὰ νεὸς εἴκοσι χρόνων καὶ τὴν αὐγὴ διάταξε νὰ ἐτοιμάσουν νὰ ἔγῃ κινήσι. Καὶ προσκαλεῖ καὶ σένα, ὦ Ὁσῶρε, νὰ πᾶς μαζί του γιὰ νὰ σοῦ δείξη τὴν εὐνοιά του. Μὰ δὲν ἀπαντᾶς, ὦ Ὁσῶρε, ρώτησε ἀπορῶντας ὁ Ἀρχιερέας.

— Δὲ βλέπεις πού πέθανε! ψιθύρισε ὁ σοφὸς γιατρός τοῦ Καρνάκ.

Ἰδέτε τώρα πόσο μάταια εἶνε τ' ἀνθρώπινα ὄνειρα μπρὸς στὶς βουλῆς τοῦ Παντοδυνάμου πού τὶς χαράζει μὲ γράμματα ἀπὸ φωτιά ἀπάνω στοὺς οὐρανούς.

ΜΠΟΛΕΣΛΑΒ ΠΡΟΥΣ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 9)

του, τὸ ἔκρυψε γρήγορα κάτω ἀπὸ μὴ ἑφημερίδα, μόλις εἶδε τὸν Μαλθῶ νὰ παρουσιάζεται ἀπότομα μπροστὰ του.

— Ἐσὺ ἐδῶ; τοῦ εἶπε κατάπληκτος.

— Ἀγαπητέ μου Νταρράς, τοῦ ἀπάντησε ὁ πιανίστας, ναί, ἐγὼ εἶμαι...

Καὶ πλησιάζοντας μὲ τρόπο πῆρε τὸ πιστόλι στὰ χέρια του. Ἐπειτα, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἔξακολούθησε:

— Καταλαβαίνω, καλέ μου φίλε, ὅτι στὴ θέσι πού βρίσκεσαι τώρα δὲν ἔχεις τὴ δύναμι νὰ σκοτωθῆς... Κι' ὡστόσο θέλεις νὰ σώσης τὴν τιμὴ σου! Ἄ, Νταρράς, πέρυσι τέτοιον καιρὸ, μοῦ ἔσωσες τὴ ζωῆ... Σήμερα εἶνε ἡ σειρά μου

ΤΑ ΜΑΓΚΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 5)

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μι' Ἀθηναία, μὰ Σμυρνιά κ.λ.π.

Θὰ κατέβω στοῦ Τσελέπη μέσ' τὸν Πειραιᾶ καὶ θ' ἀνάψω φῖνο γλέντι σ' ὅλη τὴ μαγκ μὲ ζουρνάδες, μὲ νταούλια καὶ καλὸ κρασί κι' ὠμορφα κορίτσια θέλω νὰ γλεντῶ μαζί.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μι' Ἀθηναία, μὰ Σμυρνιά κ.λ.π.

ΕΜΑΘΑ ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΕΣΑΙ

Ἐμαθα πὼς παντρεύεσαι, ἔ ρέ καιμὸς, τὴν Κυριακὴ στὰ Λιόσια καὶ παίρνεις ἄντρα πλούσιο, καλὸ μικρὸ, μὲ λίρες καὶ μὲ γρούσια.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Γι' αὐτὸ ἀπόψε, ζούζια μου, θέλω ν' ἀνταμωθοῦμε ἐγὼ, ἐσὺ κ' ἡ μάνα σου ἢ μάγισσα γιὰ νὰ λογαριαστοῦμε.

Ἐμαθα πὼς παντρεύεσαι ρέ βάσανο καὶ παίρνεις ἄλλο ἄντρα, πούχει ὄνο σπίτι διπλάτα καὶ μὴ μεγάλη μάντρα

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μ' αὐτὴ ἢ κακιά ἢ μάνα σου πολὺ θά μετανιώση καὶ τὴ ζημιὰ πού μοῦζανε ἢ μάγισσα αὐτὴ, θά τὴν πληρωσῃ.

Ἐμαθα πὼς παντρεύεσαι, ἔ ρέ, φωτιῆς μὰ ξέρεις τί θά κάνω; θά σὰς σκοτώσω καὶ τοὺς δυὸ μὲ μαχαριῆς κ' ὕστερα ἄς πεθάνω.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Κι' αὐτὴ ἢ κακιά ἢ μάνα σου κ.λ.π.

Νὰ κι' ἕνα ὄραϊο, ὄραιότατο μάλιστα στὴ μουσικὴ του, «χασάπικο», τοῦ ὁποῖου δυστυχῶς ἀγνοοῦμε τὸν ποιητὴ καὶ συνθέτη καὶ τὸ ὁποῖο εἶνε πολὺ «ἄ ν θ ὀ γ κ» στοὺς κρεμπέτικους κύκλους:

Κάποτε ἤμουνα κι' ἐγὼ
παιδί, ἀπὸ τὰ φῖνα
καὶ ἡ καρδιά μου πόναγε
γιὰ μὴ σφοδρὴ τσαχλίνα.

Ὅταν τὴν καιρὰ μαζί
ὁ κόσμος μὲ κτυποῦσε,
μ' αὐτὴ μου τὴν κοπάναγε
καὶ μ' ἄλλους ἐγλεντοῦσε.

Καὶ ἀπὸ τότε πειὰ κι' ἐγὼ
καιμῖα δὲν γουστάρω,
τὸ τσιγαράκι μου κρατᾶ
καὶ ἀργιῆ φοιμάρω...

Τὰ τραγούδια αὐτὰ κυκλοφοροῦν καὶ εἰς τευχίδια, σε χιλιάδες ἀντιτύπων. Γιατί ὄχι; Ἐχει καὶ ὁ λαὸς τὴν ποιησὶ του.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

νὰ σώσω τὴν τιμὴ σου...

Καὶ μὲ μὴ γρήγορη κίνησι, πιστόλισε τὸν τραπεζίτη. Ὁ Νταρράς μ' ἕνα μισόσβυστο «εὐχαριστῶ» σωριάσθηκε αἰμόφυρτος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Μαλθῶ, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, τὸν κύτταξε σὰν τρελλός. Ἐπειτα ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του καὶ ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη μὲ παράπονο:

— Φίλε μου, μοναδικέ μου φίλε...

Μὰ οἱ ἀστυνομικοὶ, μὲ τὸ ἔνταλμα συλλήψεως, εἶχαν μπῆ κιόλας στὸ γραφεῖο. Καὶ μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴ συγκινητικὴ σκηνή, πίστεψαν ὅτι ὁ τραπεζίτης Ἄνρι Νταρράς εἶχε αὐτοκτονήσει...

ΠΙΕΡ ΖΑΝΝΕΡΕ